

[Poul Sørensen.]

vil jeg gerne sætte en streg under det. Det er et udgangspunkt for forhandlingerne, og det er et mål for de afsluttende forhandlinger, et mål, som vi kan sætte os sammen med ministeren, og det er mig kun en glæde at kunne konstatere allerede ved første behandling af denne sag, at der er skabt basis og mulighed for et samvirke og et samarbejde om løsning af de store sociale problemer, som det moderne samfund stadig væk lægger hen til denne forsamling. Vi for vort vedkommende kan kun erklære os tilfreds med den højtærede ministers positive indstilling over for problemerne.

Grethe Philip: Der er fra forskellig side i den senere tid blevet peget på, at tiden nu må være inde til at tage vor sociale lovgivning op til en samlet drøftelse og vurdering. Ved første behandling af finansloven i december måned var jeg som ordfører for mit parti inde på den kritik, der var rejst om manglende koordinering af vor sociallovgivning, og stillede det spørgsmål, om vi burde tage hele dette store spørgsmål op til drøftelse nu. Jeg skal ikke her gentage, hvad jeg ved den lejlighed fremførte, men henvise til referatet i Folketingstidende for 1963-64, sp. 1476, 1477 og 1478. Det er derfor naturligt, at jeg og mit parti med stor velvilje ser på det forslag, VK-partierne har fremsat om nedsættelse af en kommission med henblik på en samlet drøftelse af hele vort trykhedssystemes organisatoriske, administrative og finansielle struktur.

I bemærkningerne til forslaget er der fremført en række betragtninger, som jeg gerne slutter op om. Det gælder f.eks. udtalelsen om, at hovedsigtet for en socialreform må være at sammenfatte, forenkle og effektivisere vort sociale trykhedssystem og at tilpasse det til moderne socialpolitiske målsætninger om forebyggelse og revalidering. Jeg finder det også som forslagsstillerne meget påkrævet, at vi gør os betydelige anstrengelser for at modvirke, at knap og kvalificeret arbejdskraft anvendes i unødigt dobbeltadministration.

Endvidere kan jeg tilslutte mig, hvad der fremføres om ulemperne ved en u hensigtsmæssig og uoverskuelig opbygning af tryk-

hedssystemet, ikke alene for administrationen, men i fuldt så høj grad for den almindelige befolkning, der ikke kan overse, hvad der er i givet fald er sikret den enkelte gennem det offentlige.

Også på en række andre punkter giver forslaget og de dertil knyttede bemærkninger mig håb om, at mit parti skulle kunne indgå i et frugtbart samarbejde med forslagsstillerne om en række væsentlige reformer. Samtidig må jeg dog tilføje, at forslaget indeholder så mange uklare punkter, at det ikke på det foreliggende grundlag er muligt at bedømme, hvor langt enigheden vil strække sig, når vi skal i gang med de egentlige drøftelser. Den højtærede socialminister har allerede fremdraget en lang række af disse uklarheder, og jeg skal derfor nøjes med at sige, at det også for mig er noget overordentlig centralt, hvilke tanker der ligger bag punkt 3 i det påtænkte kommissorium.

Der stilles her forslag om undersøgelse af mulighederne for at sammenfatte den almindelige underholdssikring i en offentlig grund sikring, hvorover man tænker sig en overbygning baseret på privat opsparing, forsikring el. lign. Kan vi være sikre på, at der hermed er tale om en tilstrækkelig god social sikring for de svageste i vort samfund, altså for de familier bl.a., der er sådan stillet, at de reelt ikke har nogen mulighed for livet igennem ad mere privat og frivillig vej at bygge noget op, som i påkommende tilfælde kan supplere en hjælp fra det offentlige? Og hvorledes tænker man sig gennem supplerende ydelser fra lovpligtige forsikringer, f. eks. ulykkesforsikringer, at sikre den skadelidte et bedre økonomisk grundlag, end grund sikringen kan give, uden at komme i konflikt med de tanker, man i øvrigt synes at gøre sig, og som man efter min mening i alle tilfælde kan gøre sig, om ønskeligheden af mere ensartede ydelser i ensartede trangstilfælde?

Men lad det være, at der ikke blot er dunkle punkter i formuleringen, men måske også divergerende opfattelser af, hvorledes dette eller hint problem skal løses. Mere afgørende er det, at vi kan blive enige om, at en hel række meget betydelige spørgsmål vedrørende hele opbygningen af vor sociallovgivning nu brænder så stærkt på,